

Jamsai

ทดลองอ่าน

ทุกชีวิต

Jamsai

ทดลองอ่าน

ปรีชปราช

Jamsai

ทดลองอ่าน

อัญชรีย์

"กลับมาอ่านหน้าขนาดนี้สิ ลืมชื่อของฝากที่ส่งไปรีเปล่าคะ"

"เปล่า... ชื่อมาให้ครบเลย แต่เอาลงมาแค่ชิ้นเดียว ที่เหลือลืมทิ้งไว้ในรถ"

"งั้นปล่อยก่อนค่ะ ฉันจะไปเอาขนมในรถขึ้นมา วันนี้กินข้าวเย็นไปนิดตัวเอง"

"คุณหิวหรือ"

"อ้อ"

"มากไหม..."

เธอพยักหน้าตอบด้วยอารมณ์ที่อ่อนไหว เพราะสายตาและน้ำเสียงของเขากำลังบอกถึงความนัยอันลึกซึ้งเกินกว่าคำถามดังกล่าว

"งั้นกินอันที่ผมเอาลงจากรถมาแล้วก่อนได้ไหม"

"คืออะไรล่ะคะ..."

"คืออันนี้..." เขาบอกแล้วจับมือเธอทั้งสองข้างไปวางทาบบนแก้มของเขา "แกะแล้วกินให้หมดเลยนะ ถึงคุณจะได้ไม่ฝักใฝ่ แต่ผมรู้ว่าคุณต้องชอบ เพราะมันอร่อยที่สุด"

ฤทธิ์รักไปรยปราย

อัญชรัย ิเชียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2503-1

ภาพประกอบ LTY / Shutterstock.com

Tainar / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกอนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ย้อนกลับไปเมื่อหลายปีก่อน ในเรื่อง 'ปรายใจ' นิยายเปิดตัวชุดหมอบของ 'อัญชรีย์' นอกจากคู่พระ-นางอย่าง 'ภิมากร' และ 'พริมา' แล้ว ยังมีหนุ่มสาวอีกคู่หนึ่งที่สร้างความประทับใจให้กับใครหลายๆ คน จนเรียกร้องให้นักเขียนคนเก่งของเราช่วยผลักดันให้ 'ปณาลี' กับ 'ธีวริทธิ์' ได้เป็นพระเอกนางเอกในเรื่องของตัวเองกันสักที

และ 'ฤทธิ์รักโปรยปราย' ในมือของสาว ๆ ขณะนี้ก็คือเรื่องราวความรักของ 'หมอบีล' กับ 'คุณธิ' ค่ะ

แม้จะได้แต่งงานกับหมอบีลสมใจอยาก และรู้ว่าภรรยาสาวก็รักเขามากไม่ต่างกัน แต่กรรมเก่าที่เคยทำให้หมอบีลเจ็บช้ำตั้งแต่สมัยยังเป็นเพียงนักศึกษาแพทย์ก็ทำให้คุณธิต้องพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ภรรยารู้และมั่นใจว่าเขารักเธอมากที่สุด

ทว่า...แต่งงานกันมาเกือบเจ็ดปี มีลูกสาวแสนน่ารักด้วยกันหนึ่งคน ชีวิตคู่ก็หวานหยดสุดๆ แต่อยู่ดีๆ ก็มี 'ผู้หวังดี' มาบอกข่าวบางอย่างที่ทำให้หมอบีลตัดสินใจทำบางสิ่งที่ทำให้คุณธิแทบกระอักเลือด!

หมอบีลตัดสินใจอะไรลงไป คุณธิจะสามารถกอบกู้ความรักของเขา กลับมาได้หรือไม่ และเรื่องราวของทั้งคู่จะหวาน ฟิน อินเลิฟสุดๆ สมกับที่แฟน ๆ ตั้งตารอคอยกันมาหลายปีหรือเปล่า เลิฟว่าอย่ารอช้าเลยล่ะ พลิกหน้ากระดาษไปพิสูจน์กันเลย~

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

เนื่องจากพ่อ (คนแม่กลอง) ย้ายมาอยู่ที่บ้านเกิดแม่ (คนแม่เฒ่า) ดังนั้น 'อัญชรีย์' กับน้องสาวและน้องชายจึงเป็นชาวจังหวัดเชียงใหม่โดยกำเนิด โดยตอนนี้ก็มีหลานๆ ที่เป็นลูกๆ ของน้องชายและน้องสาวแล้วทั้งหมดหกคนด้วยกัน เป็นหลานชายห้า หลานสาวหนึ่ง

หลังจากจริงจังกับการอ่าน บวกกับการชอบขีดๆ เขียนๆ อะไรเล่นๆ ตามอารมณ์มาตั้งแต่เด็ก ก็ได้มาเริ่มเขียนนิยายอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 2545 ได้รับโอกาสในการตีพิมพ์หนังสือเล่มแรกจากสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี 2547 ปัจจุบันรวมแล้วออกผลงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสมาทั้งหมด 44 ชิ้น (ทั้งเรื่องสั้น เรื่องยาว และ 'ฤทธิ์รักโปรยปราย' เป็นผลงานในลำดับที่ 44)

ในการเขียนนิยายแต่ละเรื่อง ส่วนใหญ่แล้วจุดเริ่มต้นมักเกิดขึ้นจากการเห็นชีวิตผู้คนรอบข้าง แล้วเอาไปจินตนาการต่อ หลายครั้งต้องมีการสอบถามเพิ่มเติม บางทีใช้วิธีหาข้อมูลต่อเอง อาจมีการเพิ่มและตัดทอนบางส่วนออกเพื่อสีสันและความเหมาะสม แต่ทั้งนี้คนเขียนก็ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ช่วยส่งข้อมูลจากทุกรูปแบบเอาไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ที่สำคัญคือต้องขอบคุณคนอ่านทุกคนเป็นอย่างมาก ที่ทำให้คนเขียนมีกำลังใจทำงานเสมอมา ยังรอทุกท่านกำลังใจและทุกความคิดเห็นอยู่เสมอค่ะ (อัญชรีย์, Ancharee : Twitter, Facebookfanpage, Instagram, Blogger, Jamsai.com)

อัญชรีย์

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

"นี่อย่าบอกนะว่าคุณคิดว่าผมกับมันไปภูเก็ตร่วมกันตามลำพัง"

"อ้อ"

"เปิ้ล"

"ขาน"

"ผมไม่เชื่อหรือว่าคุณอย่างคุณ...พอเข้าใจผิดแบบนี้ติดต่อกันมาเป็นเดือนจะไม่ยอมทำอะไรให้ผมอะใจเลยสักนิด หรือไม่ได้แอบเคลื่อนไหวอะไรเงี้ยบง เลย"

"..."

"ที่รัก บอกผมมาว่าระหว่างที่เข้าใจผิดคุณทำอะไรลงไปบ้าง ช่วยพูดให้ผมโล่งใจสักนิดได้ไหม"

"คุณ...ทำใจดีๆ แล้วตั้งใจฟังนะคะ"

"..."

"คือว่า...ฉันเพิ่งกลางานไปเรียนต่อที่ญี่ปุ่น อีกสี่อาทิตย์ต้องเดินทาง"

"..."

"ที่รักขานหน้าซัดมากเลย อย่าเพิ่งเป็นลมนะคะ ฉันไปแค่นี้เอง"

เดี๋ยวก็กลับมาแล้ว..."

บทที่ 1

สามีสู้ที่รักและผู้หญิงคนนั้นของเขา

การใช้เวลาร่างอันน้อยนิดของตัวเองในการถ่อมมาดูหน้ากึ่งของสามีสันเป็นที่รักถึงที่ทำงานเขาเป็นเรื่องที่ไม่เคยอยู่ในสารบบความคิดของ 'ปณาลี' มาก่อนเลยในชีวิต เพราะนับตั้งแต่แต่งงานกันมากกว่าหกปี 'ธีรวิทธิ์' ไม่เคยทำอะไรให้เธอหวาดระแวงหรือรู้สึกไม่เชื่อใจเขาเลยสักครั้ง

กระทั่งตอนนี้ที่เธอต้องทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อนด้วยการฝ่าดงรถติด มาดูหน้าหญิงสาวต้องสงสัยจนถึงที่ หน้าซ้ายยังคงแม้กระทั่งสะกดรอยตามสามีสื่อจับผิดเขามาแล้วสองครั้งด้วยกัน นับว่าเป็นเรื่องที่สิ้นคลอนคักดีศรีและความเคารพตัวเองของเธอไม่น้อยเลยทีเดียว

'อย่าคิดแบบนั้นสิเปิ้ล นี่มันเป็นเรื่องธรรมดาามากที่เมียอย่างเปิ้ลจำเป็นต้องทำ เพราะยายเด็กนั่นมันร้ายลึก ท่าทางหึงมๆ ตีๆ ดูเรียบร้อยราวกับผ้าพับไว้ของนางนะ จริงๆ แล้วคือไว้ใจไม่ได้เลยสักนิดนะจะบอกให้ ดังนั้นเปิ้ลจะมัวมาเหนียมอายวางตัวเป็นเมียหลวงผู้แสนดี...'

'เดี๋ยว...อย่าเพิ่งมอบตำแหน่งนั้นให้สิ ไม่อยากได้นะ'

'เออๆ งั้นเมียผู้แสนดีเฉยๆ ก็ได้' คนพูดค่อนเคืองเบาๆ 'เปิ้ลจะเป็นเมียแสนดีที่เอาแต่นิ่งเฉยไม่สนใจใย่ดีกับเรื่องแบบนี้ไม่ได้เด็ดขาดเลยนะ

รู้ไหมว่ายายนั่นนะทั้งสวยทั้งใสทั้งสาวพริ้ง กิริยาจากก็อ่อนหวานน่ารัก น่าเอ็นดูไปซะหมด ช่างพูดช่างคุย อวดอ้อนออเซาะเก่งที่หนึ่ง แถมยังเด็กกว่าเราเกือบสิบปี แล้วก็ได้ข่าวว่านางหน้าเหมือนผู้หญิงที่ชื่อมนรดา ยิ่งกับกะ สมัยก่อนคุณธีเคยรักเคยหลงมนรดาจนสุดสวาทขาดใจเลย ไม่ใช่เธอ แล้วยายนี่ก็ดันชื่อมนเหมือนกันอีกด้วย!

คำพูดอย่างใสอารมณ์ส่วนตัวของแพทย์หญิง 'พราวรุ่ง' ลูกพี่ลูกน้องของแพทย์หญิง 'มีทนา' เพื่อนสนิทคนหนึ่งของเธอเป็นสิ่งที่ทำให้ปณาลี เริ่มรู้สึกรื้อรอนร้นขึ้นมาบ้างหลังจากพยายามวางเฉยกับเรื่องของธีวริทธิ์กับ 'นิศามน' มาตลอด

นิศามนเริ่มเข้ามาทำงานกับธีวริทธิ์เมื่อไม่กี่เดือนก่อนภายใต้ทีม 'สตาร์ตอัพ' ซึ่งมีธีวริทธิ์เป็นนายทุนใหญ่ที่ซัพพอร์ตทั้งเงินทุนและพื้นที่ในการดำเนินงานภายในอาคารสำนักงานของเขาเอง สตาร์ตอัพเป็นโปรเจกต์ทางธุรกิจที่กำลังพัฒนาแพลตฟอร์มสำหรับให้บริการทางด้านสุขภาพและการแพทย์อย่างครบวงจร โดยมีเป้าหมายที่จะเติบโตเป็น 'ยูนิคอร์น' ภายในระยะเวลาห้าปี

นิศามนอายุยี่สิบห้าปี มีภาพลักษณ์ที่เห็นได้ชัดคือเป็นคนทันสมัย ใฝ่รู้ สวยน่ารัก อธิบายดี มีน้ำใจ และตั้งใจทำงานเป็นอย่างมาก ผู้ร่วมงานแทบทุกคนล้วนชื่นชอบหล่อนกันทั้งนั้น แต่พราวรุ่งซึ่งเป็นญาติห่างๆ และเป็นเพื่อนบ้านกับนิศามนมาช้านานกลับเกลียดชังหล่อนอย่างหนัก และคอยเป่าหูปณาลีให้หวาดระแวงสามีมาตลอดนับตั้งแต่นิศามนเข้ามาทำงานกับธีวริทธิ์ เรื่องนี้มีทนาซึ่งเป็นญาติกับพราวรุ่งวิเคราะห์ว่ามันอาจจะเป็นไปได้ มีเหตุผลอะไรเลยนอกจากการไม่ถูกชะตากับความขี้อิจฉาของผู้หญิง

"คุณธีเพิ่งขึ้นไปประชุมที่ชั้นสิบห้าเมื่อยี่สิบนาทีก่อนนี่เองคะ กว่าจะออกมาน่าจะอีกเกือบสองชั่วโมง เดี่ยวเจนนะพาคคุณหมอบไปดูหน้า

ยายเด็กนั่นเอง"

พอปณาลีฟัง 'เจนจิรา' บอกด้วยท่าทางมุ่งมั่นจริงจังแล้วก็ได้แต่ยิ้มเฉือน วางสีหน้าแทบไม่ถูก หลอนเป็นญาติของพรารุ่งที่มีบ้านอยู่ใกล้กับนิศามนเช่นกัน และมีอคติกับนิศามนไม่ต่างกับพรารุ่งเลย ปณาลีต้องพยายามรังใจตัวเองไว้ไม่ให้รีบด่วนสรุปและคล้อยตามเจนจิรากับพรารุ่งอย่างมีอคติ เธอพยายามทำให้กว้างแม้ว่าตอนนี้ความหวาดระแวงจะคืบคลานเข้าครอบงำความรู้สึกนึกคิดรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่ยังไม่เคยเจอนิศามนเลยสักครั้งก็ตาม

บานประตูออฟฟิศซึ่งเป็นพื้นที่ดำเนินงานของทีมสตาร์ตอัพถูกดึงให้เปิดออกก่อนที่เจนจิราจะหันใช้คีย์การ์ดในมือหลอน ปณาลีไม่ต้องเสียเวลาเดาก็รู้ว่าคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือนิศามน ใบหน้าหวานละมุน ขวนมองของหลอนเตือนให้เธอนึกถึงมรดกขึ้นมาในทันที

"นี่แพทย์หญิงปณาลี ชญานนท์ ภรรยาคุณธีรวิทธิ์ เธอยังไม่เคยเจอคุณหมอไช้ไหมจ๊ะ" เจนจิราทำเสียงข่มขวัญฝ่ายตรงข้ามอย่างได้ที่ ปกติถ้าอยู่ต่อหน้าธีรวิทธิ์เธอจะไม่ทำแบบนี้เด็ดขาด แม้จะไม่ชอบหน้านิศามนมากแค่ไหนก็ต้องแกล้งทำเฉย เพราะรู้ดีว่าตอนนี้ทีมของหลอนเป็นที่โปรดปรานของธีรวิทธิ์พอสมควร และหลอนก็เป็นหนึ่งในทีมงานคนโปรดของเขาเช่นกัน

หลังจากเจนจิราบอกให้ทราบ นิศามนก็รีบยกมือไหว้ปณาลีอย่างนอบน้อมโดยไม่มีอาการแข็งขืนและไม่ทำที่วางตัวเป็นศัตรูเลยแม้แต่น้อย จนปณาลีอดคิดไม่ได้ว่าถ้าหากนิศามนดูแยกว่านี้สักนิด...เธออาจจะรู้สึกโล่งใจมากกว่านี้ แต่...หลอนช่างไร้ที่ติจจนทำให้ความอึดอัดไม่สบายใจของเธอเพิ่มพูนขึ้นอย่างไร้เหตุผล

"เธอกำลังจะไปธุระที่ไหนรีเปลา ถ้าไม่ใช่งานสำคัญอะไร ช่วยอวยุอธิบายความคืบหน้าของโปรเจกต์สตาร์ตอัพในทีมเธอให้คุณหมอฟัง

เพิ่มเติมหน่อยได้ไหม" เจนจิรายังคงบอกด้วยอาการวางท่าเหนือกว่า เช่นเดิม ปณาลียังรู้สึกอึดอัดเข้าไปใหญ่ เพราะมันทำให้เธอดูเหมือนพวก ก๊วนนางร้ายตัวแสบที่พากันมารุมย้านางเอกไร้ทางสู้ได้อย่างโรยหน้านั้น

"แต่คุณธีไม่ได้บอกไว้นี่คะว่า..."

"เอ๊ะ! นี่เธอจะปฏิเสธหรือ คุณหมอบอกเป็นภรรยาคุณธี แล้วคุณหมอกับพี่ชายคุณหมอก็เป็นทีมแพทย์ที่อยู่ในโปรเจกต์ของเธอด้วยนะ มีเหตุผลอะไรไม่ทราบที่เธอจะไม่พูดเรื่องโปรเจกต์ให้คุณหมอฟัง"

"คือว่า..." นิคามนม้ทำที่ลังเลไม่แน่ใจ "เรื่องนี้จริงๆ น่าจะให้คุณแพต..."

"แล้วคุณแพตไปไหน"

'แพต' หรือ 'พลิต' คือหัวหน้าทีมสตาร์ทอัพซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งและ ออกแบบพัฒนาแพลตฟอร์มนี้ขึ้นมา เขาพาทีมเข้าแข่งขันและชนะ การประกวดโครงการธุรกิจจากหลายสถาบัน รวมถึงจากนานาประเทศ ทั่วโลก จนกระทั่งได้ตัดสินใจนำโปรเจกต์ดังกล่าวมาเข้าร่วมงานกับธีวริทธิ์ โดยปัจจัยหลักที่ทำให้พลิตเริ่มต้นพัฒนาแพลตฟอร์มนี้ก็เนื่องมาจากการที่ เขาเกิดและเติบโตขึ้นมาในครอบครัวของแพทย์ ทำให้ถูกถามและขอ ความช่วยเหลือจากเพื่อนฝูงและคนรอบข้างมาตลอดในยามที่มีใคร ประสบปัญหาด้านสุขภาพ ซึ่งการช่วยเหลือของเขาอ้อมมีข้อจำกัดมากมาย แม้ว่าพลิตจะมีพ่อแม่และพี่ชายเป็นแพทย์เฉพาะทางที่มีชื่อเสียง อีกทั้ง ครอบครัวยังเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของโรงพยาบาลเอกชนชั้นนำแห่งหนึ่งด้วย ดังนั้นเขาจึงมั่นใจว่าแพลตฟอร์มที่ทีมกำลังพัฒนาอยู่นี้จะเป็นสิ่งที่ช่วย ตอบโจทย์ความต้องการด้านสุขภาพของผู้บริโภคได้ดีที่สุด ซึ่งตอนนี้ ธีวริทธิ์เป็นนายทุนคนสำคัญที่เล็งเห็นประโยชน์และความสำเร็จของธุรกิจ ดังกล่าว นอกจากนี้ให้เงินทุนและพื้นที่ในออฟฟิศแล้วธีวริทธิ์ก็ยังเข้ามา ร่วมงานกับทีมของพลิตด้วย

"ออกไปพบเอเยนต์จากจีนล่ะ"

"งั้นก็ต้องเป็นเธอนั่นแหละที่ควรคุยเรื่องนี้กับคุณหมอ..."

"อย่าดีกว่า ไม่เป็นไร ไม่ต้องแล้วละ ว่างั้นค่อยเข้ามาใหม่กับคุณธีวันหลังละกัน"

"แต่คุณหมอคะ!"

ปณาลีส่ายหน้าแล้วหมุนตัวเดินจากมาโดยไม่พูดอะไรมากไปกว่านั้น ทำให้เจนจิราต้องรีบเดินตามโดยไม่ลืมที่จะหันไปทำตาขวางใส่ในสนามก่อน

"ไหนๆ ก็มาแล้ว ทำไมไม่ลองคุยกับนางดูสักหน่อยละคะ ถ้าได้คุยด้วยคุณหมอจะรู้เลยว่ายายเด็กนี่มันไม่ธรรมดาจริงๆ"

"ไม่ต้องคุยด้วยก็รู้แล้วละ..."

"เอ๊ะ?"

"ก็ผู้ชายคนไหนจะไม่ชอบบ้างล่ะผู้หญิงแบบนี้ เขาน่ารักนิสัยดี แล้วก็...มีเสน่ห์น่าสนใจมาก เจอแวบเดียวฉันยังรู้สึกได้เลย"

"แล้วคุณหมอไม่กังวลเรื่องคุณธีหรือคะ..."

"ไม่"

"เจนไม่ต้องอยากจะพูดให้คุณหมอคิดมากนะคะ แต่ว่าพักนี้คุณธีสนิทกับนิศามนมาก ไปไหนก็พาหלו่นไปด้วยตลอด"

"ก็เขาต้องทำงานด้วยกัน"

"แต่คุณหมอก็ควรระวังตัดไฟแต่ต้นลม"

"ฉันไม่เคยยุ่งกับงานเขา แล้วก็ไม่มีสิทธิ์ไปก้าวก่ายขนาดนั้นด้วย ที่สำคัญฉันไวใจคนของฉัน"

"เจนเข้าใจละ แล้วก็ไม่ได้คิดจะระแวงว่าคุณธีจะปั่นใจให้หลอนด้วยใครๆ ก็รู้ว่าคุณธีรักคุณหมอมากขนาดไหน แต่เจนแค่ไม่อยากไวใจยายเด็กนั้นง่าย ๆ ยิ่งท่าทางใสซื่อเหมือนไม่คิดอะไรแบบนั้นแหละคะยิ่งร้ายนัก"

"แต่ฉันว่าเราแค่คิดมากกันไปเองมากกว่า ท่าทางเขาก็ดูเป็นคนที่ตั้งใจทำงานจริงจังดี ไม่แปลกเลยที่คุณธีจะพอใจที่มีคนแบบนี้มาทำงานให้"

ผู้หญิงท่าทางอย่างนั้นคงไม่ได้คิดจะมาทำงานเพื่อเข้าหาเจ้านายเหมือนที่เรากำลังถกกันหรอก ยังเด็กขนาดนั้นด้วย..."

"โห...ไม่เด็กแล้วนะคะ ทั้งสาวทั้งสวยพริ้งอีกต่างหาก"

"หยุดเถอะเจน แล้วก็ช่วยไปบอกยายรู้ด้วยนะว่าไม่ต้องเป็นห่วงฉัน เราจะไม่พูดถึงเรื่องนี้กันอีก เพราะหลังจากเจอนิตามนแล้วฉันก็มั่นใจได้ทันทีว่าตัวเองไม่จำเป็นต้องเสียเวลาคิดมากกับเรื่องไร้สาระพวกนี้อีกแล้ว"

ถึงจะพูดออกไปด้วยท่าทางเสมือนมั่นอกมั่นใจเกินล้านปานนั้น แต่อันที่จริงเธอก็แค่พยายามวางท่าทีเพื่อไม่ให้เรื่องบานปลายเกินเหตุเท่านั้นเอง เพราะลึๆ แล้วหลังจากเจอนิตามนเธอก็อดที่จะหวั่นใจไม่ได้เหมือนกัน หลังจากเจนนิจราโทรศัพท์ไปฟ้อง พรารู้งก็โทรมาโวยวายทันที

"นี่มันไม่ใช่เป็ลคนที่ฉันรู้จักเลยสักนิด เพราะถ้าเป็นเป็ลตัวจริงต้องจัดการอะไรสักอย่างกับยายเด็กสตรอเบอร์รี่นั้นให้เรียบร้อยไปแล้ว ไม่ใช่ว่าพอเห็นหน้านางแล้วก็ป๊อด รีบเผ่นหนีกลับบ้านแทบไม่ทันโดยไม่ทำอะไรเลย"

"พอเถอะน่า หยุดเสียได้แล้วว"

"โธ่ ก็มันซัดใจนี่นา ปล่อยให้เมียน้อยลายนวลแบบนี้เสียสถาบันเมียหลวงหมด"

"อย่าเรียกฉันแบบนี้นะ!"

"อู๊ย ขอโทษจ!" พรารู้งอุทานแล้วรีบแก้ไข "เสียสถาบันเมียหมดฉันไม่เข้าใจเลยว่าพอเห็นหน้าตาใสแฉิวของยายนั้นแล้วเธอยังเฉยอยู่ได้ยังไง อย่างน้อยก็ควรจะหาทางข่มขู่อะไรสักอย่างให้หล่อนเสียขวัญให้หล่อนรู้ไปเลยว่าอย่าบังอาจมายุ่งกับพี่ฉัน...อะไรแบบเนี้ยยย!"

"เอาน่า ฉันจะหาทางจัดการในแบบของฉันเอง"

"แปลว่าจริงๆ แล้วเธอก็ตุ่อกไข่ใหม่ว่ายายนั่นคิดไม่ซื่อกับคุณธีและ

ไว้ใจไม่ได้"

"โหยยย เจอหน้าเขาแป็บเดียวใครจะไปดูออก" ปณาลีตอบตามตรง

"แต่มันก็เป็นอย่างที่ยายเจนเม้าที่นั่นแหละ ตอนแรกหล่อนตั้งใจจะจับคุณพลิต แต่พอรายนั้นเข้ารู้ทันและไม่เล่นด้วย หล่อนก็เลยเบนเข็มมาที่คุณธีแทน"

"แต่ว่า...หน้าตาทำทางเขาไม่ใช่คนแบบนั้นเลยนะ เจนก็เม้าที่เวอร์เกินไป"

"ฉันรู้จักหล่อนมาตั้งแต่เด็ก ทำไมจะไม่รู้ว่าหล่อนเป็นยังไง ยายเจนไม่ได้เวอร์เลยยะ เธออย่าโลกสวยได้ไหมเบิ้ล"

"ก็ฉันรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ นี่นา แต่ว่านะ...เขาก็หน้าตาคัล้ายกับมนรดาจริงๆ นั่นแหละ อีกอย่าง...เขาเป็นผู้หญิงที่สติสน่ารักมากเลยนะ ดูเป็นคนตั้งใจทำงานดีด้วย สีหน้าท่าทางอินเนอร์ออร่าก็ரியามารยาทก็มีเสน่ห์น่าสนใจ ผู้ชายคนไหนได้เจอแบบนี้แล้วไม่ชอบก็นับว่าผิดปกติ"

"อย่าชมนางเยอะได้ไหม ทนฟังไม่ได้!"

"ก็ไม่ได้อยากจะชมหรอก เห็นแล้วก็รู้สึกหมั่นไส้ปนอิจฉาอยู่เหมือนกัน แต่คนเรานั้นก็ต้องรู้จักหัดยอมรับความจริงบ้างนี่นา"

พรารู้งทำเสียงฮึดฮัดขัดเคืองตอบกลับมา "แล้วที่ว่าจะจัดการนะ เธอจะจัดการยังไง"

"ก็...ยังไม่รู้เหมือนกัน แต่คงไม่ไปประรานเขา มันตลก เพราะเขายังไม่ทันทำอะไรเลย"

"หรือเธอจะรอให้เรื่องมันเกิดขึ้นก่อนละ ของแบบนี้ควรตัดไฟแต่ต้นลม... อ้อ...ฉันยังไม่เคยมีสามีหรอก แต่รู้ดี"

ไฉนเพื่อนพูดตลกคออแล้วปณาลีก็หัวเราะ เพราะเธอกำลังจะย้อนอีกฝ่ายแบบนั้นพอดี "ไม่ต้องห่วงนะ ฉันคิดว่าพอจะจัดการได้ หมายถึง...หาวิธีป้องกันในแบบของตนเอง"

"ถ้าเธอমনใจแบบนี้ก็ตามใจละกัน มีอะไรจะให้ช่วยก็บอก อย่างน้อยเราก้ยังมีอายุเจนนคอยสอดส่องดูแลเป็นหูเป็นตาแทนอยู่อีกแรง ลู๊ๆ นะเบิ้ลฉันจะเป็นกำลังใจให้ อย่าให้ยายนั้นมาแย่งสามีไปได้เด็ดขาด!"

น้ำเสียงที่พยายามปลุกความฮึกเหิมจากปลายสายทำเอาปณาลีเกือบหลุดขำก๊าก พรารู้งดูจะจริงจังกับปัญหาครั้งนี้ยิ่งกว่าเธอที่เป็นภรรยาของธีรฤทธิเสียอีก พลักริชยาของผู้หญิงนี้น่ากลัวจริงๆ และตัวเธอก็เช่นกัน... การได้พบนิศามนในวันนั้นทำให้ปณาลีรู้ซึ้งทันทีว่าตัวเธอก็มีพลักริชยาซ่อนอยู่ไม่น้อยเลย เธอแสร้งทำเป็นเฉยเหมือนไม่ห่วง ไม่กังวล ไม่คิดมากอะไรทั้งสิ้น แต่จริงๆ แล้วเธอก็อดกลัวไม่ได้

"ว่าไง" เสียงของ 'ปณาลี' ผู้เป็นที่ชายฝาแฝดของเธอเองดังขึ้นที่ปลายสายทันทีเมื่อเขากดรับโทรศัพท์จากเธอ

"คุณธีมีเมียน้อย..."

"..."

"ฉันจะทำไมดีเนี่ย นายช่วยคิดหน่อยสิ"

"พี่ธีเนี่ยนะมีเมียน้อย!?"

"รู้งี้ฉันเชื่อที่นายเคยเตือนก็ดี ไม่น่าทำตัวเยอะใส่แล้วแกลังกวนตีนเขาบ่อยๆ เลย ฉันควรจะเป็นเมียที่อ่อนหวานน่ารัก รู้จักเอาอกเอาใจและตามใจเขามากๆ"

"เดี๋ยวนะ เป็นไปไม่ได้หรอกที่คนอย่างพี่ธีจะมีเมียน้อย แก่คิดไปเอง รีไปล่า ไม่มีทางอะ"

"เออ...จริงๆ ก็ยังหรอก แต่แค่มีแนวโน้ม ฉันเครียดมากเลยตอนนี้ ก็ไม่ม่ออกว่าจัดการเรื่องนี้ยังไงดี จะถามเขาตรงๆ ก็เริ่มไม่ถูก"

ได้ฟังดังนั้นปณาลีถึงกับถอนหายใจใส่เธออย่างเหนื่อยหน่าย

"ว่าแล้วเชียว"

"แต่เดี๋ยวก่อน นายดูรูปผู้หญิงคนนั้นก่อนละกัน แล้วค่อยออกความเห็น"

ว่ากระแวงเสียจนเป็นโรคประสาทก็พอ"

"..."

"แกไหวไหมถามจริง"

"ไม่รู้สิ มันไม่เคย..."

ปณิธิฟังแล้วก็หัวเราะ แต่ก็พอจะเข้าใจความรู้สึกอีกฝ่ายได้ ถ้าไม่กังวลจริงๆ คนที่หยิ่งในศักดิ์ศรีและมั่นใจในตัวเองพอสมควรอย่างปณาลี คงไม่โทรมาขอคำปรึกษาและระบายให้เขาฟัง ในขณะที่ความรักทำให้คนเราเข้มแข็งได้อย่างไม่น่าเชื่อ มันก็สามารถทำให้เราอ่อนแอได้อย่างที่สุดเช่นกัน

"แต่ตามความเห็นฉันนะ ฉันเชื่อว่าพิธีไม่มีทางนอกใจแกหรือเปิดไม่มีทางเด็ดขาด"

"ถ้าเกิดเขามีเมียน้อยขึ้นมา ฉันจะฆ่านายนะ"

"เกี่ยวอะไรวะ!"

"ก็นายออกไปรับประกันให้เขานี่นา"

"งั้นสิมที่ฉันพูดซะดีกว่า!" ปณิธิพูดพลางสบถเพิ่มพ้ออย่างซัดใจ

"ยายเจนบอกฉันว่าอาชีพหน้าคุณนี่ต้องไปทำงานที่ภูเก็ตกับทีมของนิศามน ฉันว่า...ฉันตามไปดีกว่า แต่วันนั้นฉันต้องเข้าเคสของพีทกอล์ฟกับภีม ผากนายหาใครมาดมชีวิตที่แทนฉันด้วยนะ"

"จะบ้าเหรอ อย่าป่วนแตกจนเสียงนาได้ไหม ตั้งสติหน่อย แล้วแกก็ควรหาวิธีรับมือที่มันดีกว่าการตามไปเฝ้าเขาเพราะไม่ไว้ใจดีกว่า"

"ทำไงอะ"

"คิดเอาเองสิ ที่สำคัญพิธีรักแกจะตาย ไม่มีทางที่เขาจะนอกใจง่ายหรอก"

แม้ว่าการคุยกับปณิธิจะทำให้ปณาลีมั่นใจขึ้นมาบ้างนิดหน่อย แต่

การที่เธอได้พบกับนิศามนในวันนี้ทำให้หญิงสาวรู้สึกแปลกๆ เล็กน้อย เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสามีในตอนค่ำ ทว่าก็คงมีแค่เธอที่รู้สึกผิดปกติไปเอง เพราะวิธีชีวิตยังคงทำตัวปกติตามเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ชายหนุ่มยังคงอ่อนโยนและมองเธอด้วยแวตารักใคร่อ่อนหวานนุ่มนวลแบบที่เคยเป็นเสมอมา...

"ได้ยินว่าวันนี้คุณแวะเข้าไปดูงานสตาร์ตอัพ ทำไมไม่บอกผมก่อน"

"จะเข้าไปหาสามีที่ออฟฟิศนี้ต้องแจ้งล่วงหน้าด้วยหรือคะ"

วิธีชีวิตขมวดคิ้วเล็กน้อย มองหน้าภรรยาอย่างสงสัย แต่เธอหลบตาเขาอย่างมีพิรุณ ชายหนุ่มจึงหยุดมือที่กำลังจะปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตแล้วเดินเข้าไปจับตัวเธอไว้เพื่อจ้องหน้าตรงๆ

"นี่งอนอะไรี๊เปล่า..."

"หือ?"

"งอนอะไรผม"

"เปล่า"

"งอนแน่ๆ" เขาสรุปและมองสีหน้าเฉยใจของเธอด้วยดวงตาคมกริบอย่างจับผิดเต็มที่

"ทำไมต้องงอนด้วยล่ะคะ หรือคุณไปทำอะไรผิดมา"

"คิดว่าไม่นะ ผมไม่ได้ทำอะไรผิดเลย แต่คุณดูแปลกๆ"

"ไม่แปลกซะหน่อย"

"เมื่^๕ทั้งคน มีอะไรผิดปกติทำไมผมจะดูไม่ออก ถึงจะแค่นิดหน่อยก็เถอะ ผมอาจจะไม่ใช่ผู้ชายละเอียดอ่อนอะไรนัก แต่คุณเป็นคนเดียวที่ผมจะรู้สึกได้ทันทีเวลาที่มีอะไรแปลกไป..."

"เก่งจัง" หญิงสาวเอ่ยปากชมเขาด้วยท่าทางหมั่นไส้แถมเขิน แล้วจึงเริ่มปลดกระดุมเสื้อให้เขาอย่างใจเย็น เธอรับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายต้องใช้ความอดทนมากแค่ไหนในการที่จะไม่เป็นฝ่ายขยับเพื่อแตะต้องตัวเธอ

"ยอมรับแล้วใช่ไหมว่างอน"

คนซึ่งอนส่ายหน้าปฏิเสธอย่างตื้อตึง

"ลुकนอนไปแล้วใช่ไหม"

"ค่ะ"

"งั้น..."

"หยุดค่ะ ไปอาบน้ำก่อน"

"อาบให้หน่อยสิ เราไม่ได้อาบน้ำด้วยกันนานเท่าไรแล้ว คุณมัวอาบให้แต่ลูก..."

"ทำหน้าที่อาจจาลูกอีกแล้ว เมื่อไหร่จะเลิกอิจฉายายหนูซะที"

"ก็จนกว่าคุณจะเลิกลำเอียงรักลูกมากกว่า..."

"คุณตามใจลูกยิ่งกว่าฉันอีก" ปณาลีว่าพลางค้อนเขายิ้มๆ

"แต่ผมก็ตามใจคุณเหมือนกัน"

"มีแต่ฉันสินะคะ ที่ไม่ค่อยยอมตามใจคุณเลย งั้นคืนนี้ยอมตามใจก็ได้..."

ได้ฟังดังนั้นธีรวิธีก้พลันชะงัก คิ้วคมเลิกขึ้นเล็กน้อยอย่างประหลาดใจ

"แปลก...ทำไมใจดีจัง"

"แล้วไม่ดีหรือคะ"

"ดีสิ ดีที่สุด แต่ว่า..."

"พูดมากเดี๋ยวใจร้ายเหมือนเดิมนะ"

"ก็ได้ที่รัก ผมจะพูดให้น้อยที่สุด คืนนี้คุณใจดีกับผมให้มากๆ ได้ไหม..."

บทที่ 2

รู้สึกเหมือนได้อยู่บนสวรรค์

แม้ว่าการปรนเปรอเอาใจอย่างอ่อนหวานน่ารักของภรรยาในครั้งนี้ จะทำให้รู้สึกดีเพียงใด แต่วีรวิทย์ก็อดที่จะสงสัยไม่ได้ว่า...อันที่จริงแล้ว อะไรกันแน่คือสาเหตุสำคัญของความใจดีราวกับนางฟ้าจากสวรรค์ และความใจกว้างดุจมหาสมุทรแปซิฟิกของเธอ...

"ช่วยจูบผมอีกทีได้ไหม..." น้ำเสียงคำขอของเขาแตกพร่าทว่า นุ่มนวลดุจกำมะหยี่ ดวงตาคมฉ่ำเชื่อมที่มองเธออย่างออกอ้อนด้วยอารมณ์ ลึกซึ้งยังคงคุกรุ่นไปด้วยแรงพิศวาสอันล้นปรี่ อาจจะเรียกได้ว่าเธอทำให้เขายามใจไปแล้วก็เป็นได้ ตอนนี้อวีรวิทย์จึงอยากจะผลักดันให้อารมณ์เธอ เติลิดไปไกลยิ่งกว่าที่เธอตั้งใจไว้ ในขณะที่ตัวเขาเองก็ไม่คิดจะยอมหยุดตัวเองง่ายๆ

"จูบอีกล้านทีก็ได้..."

"นี่ผมยังมีชีวิตอยู่ไหม...หรือว่าจริง ๆ ผมตายไปแล้ว"

"ทำไมถามแบบนี้"

"ก็มันยิ่งกว่าได้อยู่บนสวรรค์เสียอีก อยู่ๆ คุณก็น่ารักขึ้นมาขนาดนี้ จนตั้งรับไม่ทัน คุณตามใจผม คุณทำทุกอย่างที่ผมเคยขอแต่คุณปฏิเสธ..."

เขากระซิบบอกแล้วจูบเธอเบาๆ กลีบปากอ้มของเธอตอนนี้ดูเหมือนจะชำระบรมเล็กน้อยเพราะต้องรับมือกับจุมพิตอันดูดดื่มนับครั้งไม่ถ้วนจากเขานอกเหนือจากการที่เธอใช้ริมฝีปากสัมผัสไปทั่วร่างกาย...

"ปกติฉันไม่น่ารักเลยสินะคะ"

น้ำเสียงบวกกับสีหน้าแงอนนิตๆ ของเธอทำให้เขาผลอยยิ้ม "ไม่... คุณเป็นคนที่น่ารักที่สุดสำหรับผมเสมอ แคว้นนี้คุณทำให้ผมประหลาดใจแต่คุณคงรู้ว่าตัวคุณสำคัญกับผมแค่ไหน..."

เธอมองตาเขาอย่างค้นหา ก่อนจะอุทานเบาๆ ด้วยความตกใจเมื่ออีกฝ่ายจับเธอพลิกตัวให้ขึ้นมาทาบทับบนร่างแข็งแกร่งของเขาอย่างไม่ให้ทันตั้งตัว ให้เธอได้สัมผัสและรับรู้ถึงแรงปรารถนาที่ไม่มีที่ท่าว่าจะลดลงง่ายๆ ของเขาอย่างชัดเจนจนน่าตระหนก ถ้าหากอยู่ในช่วงเวลาปกติเหมือนที่เคยเป็นมา ตอนนี้ปณาลีอาจจะขึ้นตัวออกห่างพร้อมกับขอร้องให้เขาพักก่อนสำหรับคืนนี้ แต่ในเมื่อเธอเป็นคนปลุกเร้าจนอีกฝ่ายเตลิดไปไกลอย่างเห็นได้ชัดและคงจะหยุดตัวเองไม่ได้ง่ายๆ เธอจึงไม่คิดจะห้ามปรามการเอาแต่ใจอย่างรั้งตัวเองไม่อยู่ของเขาแม้แต่น้อย...

"ว่าไงครับ คุณรู้ไหม..."

ปณาลีพยักหน้าตอบเบาๆ รับรู้ได้อย่างชัดเจนจากแววตาของอีกฝ่ายว่าคืนนี้เขาคงไม่ปล่อยให้เธอได้พักง่ายๆ ดังนั้นเธอจึงไม่คิดผลักใส่หรือหนีไปจากอ้อมกอดของเขาอย่างไร้ความรับผิดชอบ แม้ว่าจริงๆ ก็อดกระอักกระอ่วนอยู่สักๆ ไม่ได้ที่รู้สึกว่าคุณถึงกับยอมทิ้งความหยิ่งทะนงทั้งหมดเพื่อทำทุกวิถีทางไม่ให้คุณเปลี่ยนใจไปหาคนอื่น... จนแทบไม่เป็นตัวของตัวเอง แต่เธอก็บังคับความคิดดังกล่าวทิ้งไปอย่างรวดเร็ว เพราะเหนือสิ่งอื่นใดคือเธอตระหนักชัดแล้วว่าตัวเองรักและห่วงหาอาทรเขาเกินกว่าจะยอมสูญเสียไปได้ไม่ว่าจะด้วยกรณีใดก็ตาม...

"แล้วคุณรู้ไหมคะว่าคุณสำคัญสำหรับฉันมากแค่ไหน"

คำถามนั้นทำให้ดวงตาคมกริบที่มองสบเธอไหวระริกด้วยความคาดหวัง
ทันทีขณะส่ายหน้าตอบเบาๆ "ไม่...ผมไม่รู้เลย..." ปลายประโยคนั้นน้ำเสียงเขา
แตกพร่าและขาดห้วงเล็กน้อยเมื่อเธอขยับตัวอย่างเชื่องช้าเพื่อทำการ
ครอบครองเขาอย่างนุ่มนวล ชายหนุ่มสูดหายใจลึกพร้อมกับเคลื่นไหว
ร่างกายให้สอดคล้องกับจังหวะอันเร้าร้อนทว่าเต็มไปด้วยความอ่อนหวาน
น่ารักของคนตัวเล็กที่ตอนนี้กุมอำนาจอยู่เหนือเขาทุกอย่าง

"สำหรับฉันคุณสำคัญที่สุด..."

"เปิ้ล..."

"ซา..."

"คุณน่ารักเกินไปแล้ว คุณกำลังทำให้ผมรู้สึกเหมือนจะขาดใจตาย..."

"เวอร์มาก" เธอโน้มใบหน้าลงไปจุมพิตริมฝีปากได้รูป รับรู้ถึง
ลมหายใจร้อนระอุของเขาอย่างชัดเจน

"จริงๆ นะเปิ้ล คุณน่ารักมาก ผมรักคุณนะ..."

"รู้แล้วค่ะ..."

"คุณอยากได้อะไรผมจะให้ทุกอย่าง ลองขอมาสิ ขอผมเถอะ ได้โปรด..."

"แค่รักฉันก็พอ"

"ผมรักคุณที่สุด"

"รักแค่คนเดียวด้วยนะคะ รักแค่ฉัน..."

"แต่คุณคนเดียวเท่านั้น..." ธีวริธีมองตาเธอพร้อมกับบอกตัวเองว่า
เขาไม่เคยรู้สึกอยากเป็นคนอ่านนอนสอได้ง่ายและยินยอมพร้อมทำทุกอย่าง
ตามคำสั่งใครสักคนมากมายขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิต

"คุณห้ามมองใครนะคะ ห้ามไปรักใครอีก อย่าทำให้ฉันเสียใจ..."

"ผมเป็นของคุณคนเดียว...จะเป็นของคุณแค่คนเดียวตลอดไป..."

ธีวริธีกลั้นยิ้มขณะมองสีหน้าเรียบเฉยของภรรยาที่โต๊ะอาหาร

เธอเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาบ่อนข้าวเข้าให้ลูกสาววัยสองขวบและคุ้ยเจ็ดยั่วแล้วกับแกโดยไม่สนใจเขา เสมือนกับว่าไม่มีเขาอยู่ตรงนั้นด้วย แต่เกือบครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาแก้มเธอแดงระเรื่อ ทั้งยังพยายามหลบตาเขาเป็นพัลวัน "ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานก็...เธอก็ไม่เคยเก็บซ่อนอาการเขินอายอย่างไรรู้แต่ียงสาในสถานการณ์เช่นนี้จากสายตาเขาได้"

"วันนี้ผมไม่ออกไปทำงาน ไม่มีแรงเลย..." ชายหนุ่มพูดขึ้นมาทันทีที่พี่เลี้ยงพาลูกสาวของเขาออกจากห้องไปเดินเล่นในสวนซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนกลางบนชั้นดาดฟ้าของคอนโดมิเนียม

"ถ้าไม่มีงานสำคัญอะไรคุณก็นอนอยู่บ้านสิคะ"

"มีงานสำคัญตั้งแต่เช้ายันเย็นเลยละ แต่ก็ไม่อยากไปอยู่ดี ไม่มีแรง..."

"งั้นก็กินเยอะๆ สิจะได้มีแรง"

"ถึงกินเยอะจะกลับมาจะมีแรง วันนี้ก็ไม่อยากไปไหนอยู่ดี อยากอยู่บ้าน... กับคุณ"

"แล้วนี่เป็นอะไรคะ งอแงเป็นเด็กๆ เลย อย่าไปทำท่าทางแบบนี้ให้ใครเห็นเขี้ยวนะคะ โดนล้อตายแน่" เธอยังเฉยใจทำตาดูใส่เขา แต่สองแก้มยังคงแดงก่ำไม่จาง

"ไม่เห็นถามเลยว่าทำไมไม่มีแรง"

"ไม่อยากรู้!"

คนโดนแหวหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ "ผมอาจจะไม่มีแรงไปทำงาน แต่ยังมีแรงทำอย่างอื่นได้สบายเลยนะ จริงๆ แล้วก็คือ...ผมอยากทำแบบเมื่อคืนกับคุณอีก ได้ไหม..."

คำพูดหน้าตาเฉยอย่างหน้าไม่อายของเขาทำเอาคนฟังตาโตตัวแข็งทื่อไปเลย

"เปิด..."

"คุณอย่าพูดถึงเรื่องเมื่อคืนแบบนี้ซ้ำอีกนะ!"

"ทำไมล่ะ ก็เมื่อคืนคุณทำให้ผมมีความสุขมาก จนตอนนี้ก็ยังอิน ไม่หายเลยอยากพูดถึง คุณน่าจะเข้าใจความรู้สึกผมนะเปิด วันนี้ผมอยากพูดถึงเรื่องของเราตลอดเวลา และอยากให้คุณทำแบบนั้นอีกหลายๆ ครั้ง..."

"คุณอิ!"

"ครับ..."

"เลิกทำตาแบบนั้นได้แล้วล่ะ ไม่งั้น..."

"ไม่งั้นคุณจะทำอะไร ผมยอมให้คุณทำได้เลยทุกอย่าง ทำที่นี้... ตรงนี้เลยก็ได้ จริงๆ นะเปิด เพราะอันที่จริงเรากียังพอมีเวลา..."

"โอ๊ยยย หยุดเลยนะ!"

"ร้องเสียงแบบนี้ทำไม ผมยังไม่ทันได้ทำอะไรเลย แต่ว่าผมอยากทำจริงๆ นะ ในหัวคิดตั้งแต่เรื่องเมื่อคืนจนไม่รู้เลยว่าวันนี้จะเอาสมาธิที่ไหนมาทำงาน คุณทำให้ผมสติแตกไปแล้วล่ะที่รัก"

"แต่ถึงสติจะแตกยังไง...คุณก็ช่วยหยุดพูดเรื่องนี้ทีเถอะ นี่ฉันอายุจะตายอยู่แล้วรู้ไหม เรื่องเมื่อคืนนี้แหละ...ต้องมีผีอะไรมาเข้าสิงฉันแน่ๆ!"

"อย่าโทษผี"

"ก็แล้วจะให้โทษอะไรล่ะ"

"ก็นั่นแหละสิ ผมเองก็ยังไม่กล้าเชื่อว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับคุณ..."

"ไม่มีอะไรหรอกค่ะ น่าจะผีเข้านั่นแหละ"

"งั้น...แล้วตอนนี้ผีออกไปยัง ถ้ายัง...ผมจะโทรยกเลิกนัดเข้านี้ แล้วอยู่กับคุณทั้งวันให้คุ้ม จนกว่าผีตัวนั้นจะออกจากร่างคุณเลย ผมอยาก..."

"..."

"ที่รัก ได้โปรดอย่ามองแบบนั้น คุณเป็นคนทำให้ผมเสียอาการ จนกลายเป็นแบบนี้เองแท้ๆ ดังนั้นคุณต้องรับผิดชอบนะรู้ไหม เมื่อคืนผมไม่รู้ว่าคุณไปโดนอะไรมา แต่คุณทำตัวน่ารักกับผมอย่างเหลือเชื่อ และผมชอบที่คุณเป็นแบบนี้จริงๆ ชอบมากๆ"

"เลิกย้ายซะที่ได้ไหม!"

"ไม่ ผมคงเลิกคิดถึงมันไม่ได้จนกว่าคุณจะทำแบบนี้กับผมอีกครั้ง เพื่อเป็นการยืนยันว่าเมื่อคืนผมไม่ได้ฝันไป นั่นเอาเป็นว่าวันนี้ผมจะรีบเคลียร์งานแล้วรีบกลับบ้าน คุณเองก็ต้องรีบกลับเหมือนกันนะเบิ้ล อย่าปล่อยให้ผมรอเก้อ นะครับ..."

ถึงแม้ว่าน้ำเสียงและแววตาของเขาจะทำให้อ่อนไหวอย่างรุนแรง ลึกปานใด ปณาลีก็ต้องพยายามบั้นหน้าดูท่าทางนิดๆ ใส่คนสติหลุดตรงหน้าด้วยท่าทางจริงจังขึ้น แล้วจึงเอ่ยปากออกไป "สรุปว่าคุณอยากให้ฉันทำแบบเมื่อคืนทุกวันเลยงั้นหรือคะ อยากให้ฉันเป็นแบบนี้กับคุณทุกวัน?"

"อยาก...แต่ผมไม่ได้บังคับนะ" เขายอมรับเสียงอ่อน แต่ยังคงส่งประกายตาวหวานเชื่อมข้ามโต๊ะมาอดอ้อนเธออย่างไม่ลดละ

"แล้วถ้าฉันไม่ยอมตามใจอีก...คุณจะไม่เลิกรักไหม"

"ว่าไงนะ ผมเนี่ยหรือที่จะเลิกรักคุณได้ด้วย"

"ก็ถ้าฉันไม่ยอมตามใจคุณแบบเมื่อคืนอีก คุณจะไปอ่อนให้คนอื่น มาตามใจคุณแทนรีเปล่าล่ะ"

ชายหนุ่มนี้หน้าเล็กน้อย เริ่มเอะใจแปลกๆ กับคำพูดที่เอ่ยถึง 'คนอื่น' ของเธอ

"ถ้ามีคนที่เขาสวयกว่าฉัน ดีกว่า น่ารักกว่าฉัน...อือ...ไม่สิ...เอาเป็นว่า... ถ้าเป็นคนที่มีอะไรหลายๆ อย่างเหมือนกับฉัน แต่เขาเด็กกว่าเยอะมาก แล้วก็เป็นคนน่ารักที่จะยอมตามใจคุณทุกอย่าง คุณจะชอบเขาแล้วลืมฉันไปเลย รีเปล่า"

"..."

"คุณรี?"

"นี่ผมพูดไปรีเปล่า ไม่น่าเชื่อเลยว่าจะได้ยินคำถามทำนองนี้ จากปากคุณ"

"..."

"นี่ระแวงอะไรผมอยู่ใหม่เนี่ยถามจริง"

"..."

"เปิด?"

"เปล่าหรือหาค่ะ แค่อ่านไปนั่งเอง" หญิงสาวไหวไหล่เบาๆ แล้วเสกบาแพ
"บางที่...อาจจะเป็นแค่อาการอ่อนไหวในช่วง PMS เท่านั้นแหละ คุณ
อย่าสนใจเลยล่ะ"

"งั้นก็ห้ามระแวงผมจริงๆ นะ เพราะผมไม่ได้ทำอะไรผิดเลย และไม่มีทาง
จะทำด้วย"

"แน่ใจนะ..."

"แน่ใจ!"

"งั้นก็...ดีแล้วล่ะค่ะ" เธอตัดสินใจยิ้มหวานพร้อมกับขยับตัวลุกขึ้น
"ฉันต้องรีบไปแล้ว"

"เดี๋ยวผมไปส่งนะ"

"ไม่ต้องค่ะ ไม่ทันแล้วล่ะ ไปรถไฟฟ้าดีกว่า" เธอบอกพร้อมกับเดินไป
หอมแก้มเขาหนึ่งที่ "รักคุณนะ"

แต่ปรากฏว่าหลังจากนั้นธีรวิทย์ก็หาโอกาสส่งข้อความและโทรหาเธอ
เกือบทั้งวัน เพราะเขาไม่สามารถสลัดเหตุการณ์ในคืนที่ผ่านมาออกไป
จากความคิดได้จริงๆ ชายหนุ่มจำเป็นต้องระบายความรู้สึกอัดอั้นทั้งหมด
ผ่านบทสนทนากับคู่กรณีซึ่งก็คือภรรยาของเขาเท่านั้น

"ไหนบอกว่าวันนี้คุณยุ่งทั้งวัน" เธอเอ่ยถามเมื่อโทรกลับหาเขา
เป็นครั้งที่สามหลังจากไม่ทันรับสายล่าสุดที่อีกฝ่ายโทรเข้ามา

"วันนี้ผมงานยุ่งมาก แต่ที่วอแวไม่เลิกเป็นเพราะกังวลว่าจริงๆ แล้ว
เมื่อคืนนี้ตัวเองแค่ฝันไปเท่านั้น..."

"คุณแค่ผันไปจริงๆ ค่ะ เพราะความจริงแล้วเมื่อคืนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย"

"..."

"ได้ยินแบบนี้แล้วสบายใจขึ้นยังคะที่รัก"

"ใจร้ายชะมัด"

สู้มเสียงบ่นพึมพำอย่างขุ่นเคืองของเขาฟังแล้วนารักนำเอ็นดูจนปณาลีต้องรีบกลั้นขำ ตั้งแต่มีลูกสาวคนหนึ่ง...เธอก็รู้สึกเหมือนตัวเองได้ลูกชายเพิ่มมาด้วยอีกคน เพราะบางครั้งเขาก็ชอบทำตัวอแงเป็นเด็กๆ แข่งกับลูก รวากับกลัวว่าเธอจะรักและเอ็นดูลูกจนลืมเขา

"ก็ดูเหมือนว่าเรื่องนั้นมันจะกลายเป็นปัญหาสำหรับคุณมากกว่า จะทำให้มีความสุขนี่นา งั้นเราก็คงคิดซะว่าเมื่อคืนแค่ผันไป..."

"คุณเสร็จงานรึยัง" เขารีบถามแทรกโดยไม่ยอมฟังเธอพูดให้จบ "ผมจะแวะไปรับตอนนี้เลย"

"..."

"ผมจะออกไปรับเลยนะ"

"มารับตอนนี้เนี่ยนะ มารับทำไมคะ"

"ก็ผมคิดถึง ผมไม่มีสมาธิทำอะไรเลย..."

คนฟังถึงกับอึ้งงันไป

"ให้ผมไปรับนะเปิ้ล นะครับ..."

"อย่ามาทำเสียงออตอ้อนแบบนี้ล่ะ แล้วนั่นมีใครอยู่ใกล้ๆ จนได้ยินเข้ารีเปล่านะ" เธอได้ยินเสียงปลายสายหัวเราะตอบกลับมาโดยไม่พูดอะไร "ตอนนี้ฉันยังกลับไม่ได้จริงๆ ค่ะ เตียวเสร็จงานแล้วจะกลับเอง คุณใจเย็นไว้ นะ"

"งั้นคุณช่วยบอกรักผมด้วยเสียงแบบที่เราคุยกันเมื่อคืนหน่อยสิ บอกมาตอนนี้เลย นะที่รัก พอฟังแล้วผมจะรีบกลับเข้าห้องประชุมและตั้งใจ

ทำงานโดยไม่กวนคุณอีกจนกว่าเราจะกลับไปเจอกันที่บ้าน นะครับ"

"นี่ฉันคิดถูกรึเปล่านะที่เมื่อคืนทำแบบนั้นกับคุณ"

"ถูกสิ ถูกชั่วร้ายล้านเปอร์เซ็นต์ และเราจะทำอีก"

"แต่ว่ามันทำให้คุณพ้อมากกก เพื่อแบบเงินเว้อสุดๆ ไปเลยด้วย"

น้ำเสียงที่เหมือนจะทิ้งมีนทั้งสับสนของเธอทำให้คนที่เอาแต่ละเมอเพื่อพอกไม่หยุดถึงกับหลุดข้าออกมาเบาๆ "ก็ไม่ขนาดนั้นซะหน่อย"

"ไม่ขนาดนั้นอะไรละคะ คุณพ้อหนักมากเลยนะ นี่ไม่รู้ตัวจริงๆ เหรอ"

"อย่าบอกนะว่าคุณทำกับผมแบบนั้นโดยที่ไม่รู้ว่าผลลัพธ์มันจะเป็นยังไง"

"จริงๆ ก็คิดอยู่นิดหนึ่งนะคะว่าคุณคงชอบ แต่ก็ไม่นึกว่าจะอาการหนักขนาดนี้"

"งั้นคุณก็อย่าเอาไปบอกใครนะ ผมเขิน"

คนฟังถึงกับเปลือยอ้อมลมฟ้าอากาศไปชั่วบึ่งหนึ่ง "คุณนั่นแหละห้ามเอาเรื่องของเราไปพูดให้ใครฟังเด็ดขาดเลยนะคะ อย่าหลุดปากพูดให้บีบได้ยินเชียวนะ ถ้าคุณทำให้ฉันโดนหมอนั่นล้อละก็ ฉันจะกัดลิ้นตัวเองให้ขาดแล้วกลืนใจตายไปเลย!"

"ผมจะพยายาม" เขาพูดพลางกลืนยิ้ม

"ไม่ใช่แค่พยายามละ คุณต้องไม่เปลือยปรีปากเด็ดขาด!"

"แต่ใครๆ ก็ชอบคิดว่าคุณเย็นชา ไม่ค่อยสนใจผม เวลาเรามีโมเมนต์ดีๆ แบบนี้ผมก็เลยอยากอวดบ้างนี่นา คุณเข้าใจใช่ไหม"

"เข้าใจค่าา...และคุณจะอวดอะไรก็ได้นะ แต่ต้องไม่ใช่เรื่องเมื่อคืน" หญิงสาวพยายามเค้นเสียงเตือนสติเขาอย่างจริงจัง เริ่มหลอนว่าเรื่องนี้อาจจะหลุดไปถึงหูใครสักคนในครอบครัวเธอในไม่ช้า "ครั้งนี้คุณต้องข่มใจเอาไว้ให้ได้นะคะ แล้วฉันจะพยายามไม่เย็นชาหรือใจร้ายกับคุณอีก นะคะ คุณนี่..."

"..."

"ฉันรับรองว่าต่อไปจะสร้างโมเมนต์ที่ดีน่ารักน่าจดจำระหว่างเราให้คุณเอาไปอวดได้อีกเยอะๆ แต่คุณต้องไม่อวดเรื่องที่ผมทำไปเมื่อคืนนี้เด็ดขาด เข้าใจไหมคะ"

"ก็ได้ครับ...แต่ก่อนอื่นคุณต้องสัญญามาก่อนว่าวันนี้จะรีบกลับ ส่วนผมจะไปรออยู่กับลูกที่บ้านตั้งแต่ก่อนพระอาทิตย์ตกดิน"

"สรุปว่าเรื่องที่คุณธีจะไปภูเก็ตกับยายเด็กนั้น คุณหมอแก้วไปบั้งคะ พี่รุ้ง"

คำถามที่ถูกส่งมาอย่างกระตือรือร้นจากเจนจิราทำให้พรารุ้งฟังแล้วต้องกลอกตาพลงถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย เจนจิราแวะมาที่บ้านเธอในช่วงบ่ายวันหยุดพร้อมกับขนมที่แม่หล่อนมักจะนำมาฝากเสมอเหมือนเช่นเคย ทั้งคุกกี้ช็อกโกแลตและเค้กมอยกันเรื่อยเปื่อยในยามว่างตามประสาสาวโสด จนกระทั่งหัวข้อสนทนาวนมาที่เรื่องของปณาลีกับธีวริทธิ์

"ก็บอกว่าคุณไวใจคนของนาง และจะไม่ก้าวก้างานของเขานะสิ"

"อะไรกันเนี่ย ทำไมคุณหมอใจเย็นได้ขนาดนี้ล่ะคะ"

"ก็คุณธีเขาไม่เคยนอกลุ่มนอทางมาก่อน หมอเปิ้ลนางเลยไวใจสามิมาก"

"แต่พักนี้คุณธีดูแปลกๆ อยู่นะคะ เจนเชื่อว่าเจนไม่ได้คิดไปเองแน่นอน ท่าทางคุณธีเหมือนผู้ชายที่กำลังอินเลิฟหนักมากกก!"

"อินเลิฟ?"

"ใช่ค่ะ ก็เจนเห็นพักนี้เขาชอบคุยโทรศัพท์ด้วยท่าทางมุมิจู้จี้เหมือนคนที่กำลังมีความรักอยู่ในช่วงโปรโมชัน"

"เขาก็คงคุยกับเมียเขานั่นล่ะ เพราะจริงๆ คุณธีเขาหลงยายเปิ้ล"

จะตายไป จะว่าไปแล้ว...ฉันเองก็เข้าใจยายเป็ลนะที่นางไม่คิดจะระแวงสามีเกี่ยวกับเรื่องนี้"

"แต่ฉันไม่เหมือนกันหรือกระการคุยกับก๊กกับเมียเนี่ย ผู้ชายที่แต่งงานอยู่กับเมียมาแล้วตั้งหลายปี...ต่อให้รักให้หลงเมียขนาดไหนก็คงไม่คุยโทรศัพท์ด้วยท่าทางสวีตหวานเบอร์นั้นแบบคุณนี่ตอนนี้นะหรือคะ บางทีเจเนียงแอบเห็นเขานั่งทำตาวหวานกับมือถือทั้งวัน อารมณ์ดีผิดปกติมากๆ รับรองว่าต้องไม่ใช่อาการของคนที่กำลังเซดหรือคุยโทรศัพท์กับเมียที่บ้านแน่ เพราะกับเมียที่แต่งงานกันมาห้าหกปีแล้วแถมยังมีลูกด้วยกันคนหนึ่ง...ไม่มีทางที่ผู้ชายจะทำท่าอันจัดแบบนั้นตอนคุยโทรศัพท์ด้วย"

พรารู้งทำหน้าที่วอย่างซักจะเริ่มคล้อยตามการสนทนาของอีกฝ่ายนิดๆ

"แล้วพี่รู้งคุณนี่ล่ะ"

พรารู้งชะงักไปมองที่หน้าจอมือถือของเจเนจิรา จึงเห็นว่าภาพถ่ายที่อีกฝ่ายเปิดให้ดูเป็นภาพของอีวิริทีกับนิศามนที่กำลังยืนอยู่ด้วยกันบริเวณหัวโตะภายในห้องประชุมแห่งหนึ่ง

"เวลาคุยกับยายเด็กนั่น คุณนี่เขาทำตาวหวานเบอร์นี้มองหล่อนด้วยนะคะ เจนเห็นแบบนี้แล้วคิดดีด้วยไม่ได้เลย"

"ตายแล้ว..."

"พี่รู้งก็คิดเหมือนกันใช่ไหมล่ะคะ แล้วทุกครั้งเวลาที่คุณนี่มีสัมผัสกันหรือมีกล้องมาถ่าย แม่คนนี้ก็จะต้องหาเรื่องมีขึ้นด้วยตลอด ถ้าไม่รีบมายืนข้างๆ เขาก็มีอันต้องหาทางวิ่งตัดหน้าตัดหลังกล้องเพื่อพาตัวเองไปอยู่ในเฟรมด้วยให้ได้ ไว้เจเนจะไปหารูปทั้งหมดมาส่งให้ดู แล้วพี่ก็ช่วยเอาไปให้หมอบีลดูด้วยนะคะ ถ้าเห็นอย่างนั้นแล้วยังคิดจะมองหล่อนในแง่ดีได้อยู่ละก็...เจเนคงไม่รู้จะพูดอะไรอีก"

แต่ปรากฏว่าเมื่อพรารู้งเอาเรื่องทั้งหมดพร้อมทั้งภาพหลักฐานต่างๆ

ที่ได้จากเจนจิราไปบอกต่อแก่ปณาลี เธอก็ต้องชดใจอย่างหนักจนได้ เพราะอีกฝ่ายไม่มีท่าทีว่าจะกังวลใจกับสิ่งเหล่านี้ไปด้วยเลย

"เขาแค่ทำงานด้วยกัน ไม่ได้มีอะไรกันหรอกน่า อย่าคิดมากเกินไป"

"เพื่อนคะ ทำไมเพื่อนใจเย็นขนาดนี้ จริงๆ แล้วคำพูดแบบนี้นั้นน่าจะ เป็นคำพูดที่ฉันใช้ปลอบใจเธอมากกว่านะ แต่ดันกลายเป็นเธอต้องมาบอกฉันให้ใจเย็นเนี่ยนะ!"

"ก็เธอคิดมากเกินไปจริงๆ นี่นา เด็กคนนั้นไม่เห็นมีอะไรน่าสงสัยเลย เขาก็มาทำงานตามหน้าที่ปกติ ถ้าคุณธีระชอบเขา ก็คงชอบที่เขาทำงานดีเท่านั้นเอง"

"แล้วเธอไม่เห็นรูปที่ฉันส่งให้รีใจ ยายนั่นทำตัวใกล้ชิดเกินเหตุมาก เอาแต่คอยเกาะหน้าเกาะหลังวอแวเขาไม่ห่างเลยเธอเห็นรีเปล่า"

"ก็เขาทำงานด้วยกัน เธอก็คิดมาก"

"เรื่องแบบนี้คิดน้อยได้หรือ เธอไม่ได้รู้จักยายนั่นมาตั้งแต่เด็กเหมือนฉันกับยายเจนนี่นา เลยไม่รู้ว่าจะเห็นหงิมๆ แบบนั้นแต่จริงๆ นางร้ายกาจขนาดไหน เธอเย็นชาเกินไปแล้วนะเบิ้ล ถ้าเห็นขนาดนี้แล้วยังทำไม่หือไม่อือได้ลงคอกก็แปลว่าเธอชะล่าใจมากๆ ฉันนี่ไม่อยากจะเชื่อเลย ถ้าเป็นฉันนะ ฉันจะยื่นคำขาดให้เขาไปเลยยายนั่นออกจากงานให้ได้!"

แต่จริงๆ แล้วปณาลีก็แค่แกล้งทำเป็นเฉยต่อหน้าพรารู้งด้วยความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีที่ยังพอมีเหลืออยู่เท่านั้นเอง เพราะหลังจากนั้นเธอก็รีบเอาเรื่องทั้งหมดไปพุ่มพวยใส่ปณาลีไม่ยั้ง ทั้งยังออกอาการสติแตกอย่างไม่คิดจะเก็บงำเอาไว้เลยสักนิด จนทำให้เขาตกใจยกใหญ่ ทั้งที่เธอเป็นคนกำชับวิธีวิธีเองแท้ๆ ว่าอย่าปริปากเรื่องนั้นให้ปณาลีหรือใครรู้เด็ดขาด แต่สุดท้ายแล้วกลับกลายเป็นตัวเธอเองที่หลุดปากพูดให้เขาฟังจนหมดเปลือก

"ต่อให้ฉันพุ่มเททำทุกอย่างเพื่อรั้งเขาไว้สุดชีวิต มันก็คงไม่มีประโยชน์

อะไร เพราะยังงี้ก็สู้สาวสวยคนใหม่ที่ทำให้เขารู้สึกสดีไสซาบซ่าไม่ได้อยู่ดี
มันน่าเจ็บใจชะมัด ฉันไม่น่าทำขนาดนั้นเลย"

"แล้วแกทำอะไรไปขนาดไหน"

"ก็ทำตามคำแนะนำจากหนังสือ 'ร้อยแปดพันท่าลีลามัดใจสามี' ที่นาย
เคยซื้อให้กลัวย่าน แล้วกลัวยก้องนและทิ้งมันเอาไว้ที่บ้านฉัน พอระแวงว่า
สามีจะมีกิ๊ก...ฉันก็เลยเอาไปศึกษาแล้วทดลองทำตามคำแนะนำพวกนั้น
นี่ทำไปแล้วเกือบห้าสิบท่าแต่ผลที่ได้ก็เป็นอย่างที่เห็น คือเขาก็ยังแอบไป
ทำตาทหวานใส่ผู้หญิงคนอื่นอยู่ดี"

"อะไรนะ..."

"ก็รูปพวกนั้นที่ฉันส่งให้เง ยังไม่ได้ดูหรือ ที่เขาทำท่าซึ่งมองหน้า
สบตาปั้งๆ กับยายเด็กนั้นนะ รีบดูสิ"

"ฉันไม่ได้หมายถึงรูปพวกนั้น แต่หมายถึงร้อยแปดพันท่าอะไรนั้น
ของแกต่างหาก"

"..."

"แกเนียนะ...ที่ท่าแบบนั้นกับพีธี"

"..."

"ฉันว่า...ตอนนี้ฉันซ้กจะเริ่มเป็นห่วงแกนิดๆ แล้วละเปิ้ล"

"..."

"เปิ้ล..."

"นี่...นายรุตชิปปากไว้ให้สนิทด้วยนะ ถ้าเอาไปบอกใครฉันจะฆ่านายแน่!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625031.html>